mereteed Indiasse kui ka Aafrika asumaade teljel. Terve rida kallaletunge mitme rahvuse kauba- ja sõjalaevadele Vahemeres (üle 20, eri paikades, alates Biskaia lahest kuni Türgi väinadeni) ei luba Inglismaad oodata seisukohtade lõplikku kujunemist mittevahelesegamis-komitees kontrollsüsteemi suhtes, vaid ta eraldab sellest Vahemere laevateede julgeoleku küsimuse ja teeb 5. septembril Vahe- ja Musta mere riikidele ettepaneku astuda kokku konverentsiks Nyon'is, Šveitsis, tarvilike julgeolekutagatiste leidmiseks.

Mis puutub mainitud salapäraste piraadiaktide autoritesse, siis on need jäänud ametlikult kindlaks tegemata. Franco valitsus teatas 11. augustil, et tema ei ole nende kallaletungide eest vastutav, kuid Valencia valitsus oma 21. augusti noodis Rahvasteliidule kinnitab ametlikult, et „piraadid" on itaallased. Seda näib uskuvat ka osa Inglise ajakirjandust (näit. „Manchester Guardian" 19. aug.). Ka adresseerib Nõukogude Vene valitsus 6. septembril Itaalia valitsusele noodi, milles ta süüdistab Itaalia allveelaevu kahe Nõuk. Vene auriku põhjalaskmises ja nõuab nende eest kahjutasu. Itaalia valitsus lükkab need süüdistused 7. septembril tagasi ja loobub kahjutasu maksmisest. Seepeale teatab Nõuk. Vene suursaadik Roomas, et ta loeb vastuse mitterahuldavaks ja hoiab alal oma süüdistuse. Sellest jätkub, et Itaalia ja Saksamaa loobuvad Nyoni konverentsist, mis algab 11. sept. 9 riigi osavõtul.

Konverents otsustas tarvitusele võtta kollektiivsed kaitseabinõud Vahemerel kõigi kaubalaevade suhtes, mis ei kuulu Hispaania võitlevatele pooltele. Inglise ja Prantsuse laevastikele tehakse ülesandeks kontrollida Vahemerd ja vastuatakeerida iga allveelaeva või lennukit, mis tunginud kallale mõnele kaubalaevale. Niisuguse otsustava tegevuse juures Itaalia muudab kähku oma seisukohta kokkuleppest eemalehoidumise suhtes ja Inglise, Prantsuse ja Itaalia mereekspertide

Eesti kroonika 1937, lk. 11